

Předběžná otázka

Je třeba čl. 87 odst. 3 a článek 90 směrnice 2001/83/ES ⁽¹⁾, ve znění směrnice 2004/27/ES ⁽²⁾, vykládat v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která zakazuje cenovou reklamu léčivých přípravků?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/83/ES ze dne 6. listopadu 2001 o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků (Úř. věst. 2001, L 311, s. 67).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/27/ES ze dne 31. března 2004, kterou se mění směrnice 2001/83/ES o kodexu Společenství týkajícím se humánních léčivých přípravků (Úř. věst. 2004, L 136, s. 34).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Augstākā tiesa (Senāts) (Lotyšsko) dne 22. června 2022 – SIA DOBELES AUTOBUSU PARKS, AS CATA, SIA VTU VALMIERA, SIA JELGAVAS AUTOBUSU PARKS, SIA Jēkabpils autobusu parks v. Iepirkumu uzraudzības birojs, Valsts SIA Autotransporta direkcija

(Věc C-421/22)

(2022/C 326/17)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Augstākā tiesa (Senāts)

Účastnice původního řízení

Navrhovatelky v řízení o kasačním opravném prostředku: SIA DOBELES AUTOBUSU PARKS, AS CATA, SIA VTU VALMIERA, SIA JELGAVAS AUTOBUSU PARKS, SIA Jēkabpils autobusu parks

Další účastníci řízení: Iepirkumu uzraudzības birojs, Valsts SIA Autotransporta direkcija

Předběžná otázka

Umožňují čl. 1 odst. 1 druhý pododstavec, čl. 2a odst. 2 a čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 ⁽¹⁾, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/2338 ze dne 14. prosince 2016 ⁽²⁾, takový kompenzační režim, který neukládá příslušnému orgánu povinnost poskytnout poskytovateli veřejných dopravních služeb kompenzaci v plné výši prostřednictvím indexace smluvní ceny (výše kompenzace) v pravidelných intervalech za každé zvýšení nákladů spojených s poskytováním služby, které je mimo kontrolu tohoto poskytovatele služeb, a který tedy zcela neodstraňuje riziko, že poskytovateli vzniknou ztráty, které nemohou být kompenzovány?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2007, L 315, s. 1.

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2338 ze dne 14. prosince 2016, kterým se mění nařízení (ES) č. 1370/2007, pokud jde o otevření trhu vnitrostátních služeb v přepravě cestujících po železnici (Úř. věst. 2016, L 354, s. 22).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Kúria (Maďarsko) dne 28. června 2022 – MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt. v. Mercedes-Benz Group AG

(Věc C-425/22)

(2022/C 326/18)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Kúria

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: MOL Magyar Olaj- és Gázipari Nyrt.

Žalovaná: Mercedes-Benz Group AG

Předběžné otázky

- 1) Pokud mateřská společnost podá žalobu na náhradu škody způsobené protisoutěžním jednáním jiné společnosti s cílem získat náhradu škody, která byla tímto jednáním způsobena výhradně jejím dceřiným společností, zakládá soudní příslušnost sídlo mateřské společnosti, jako místo, kde došlo ke škodné události ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech⁽¹⁾ (dále jen „nařízení Brusel Ia“)?
- 2) Je pro účely použití čl. 7 odst. 2 nařízení Brusel Ia relevantní skutečnost, že v době různých akvizic, které jsou předmětem sporu, nepatřily všechny dceřiné společnosti do skupiny společností mateřské společnosti?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2012., L 351, s. 1.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Oberlandesgericht München (Německo) dne 1. července 2022 – Generalstaatsanwaltschaft München v. HF

(Věc C-435/22)

(2022/C 326/19)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht München

Účastníci původního řízení

Žalobce: Generalstaatsanwaltschaft München

Žalovaný: HF

Předběžná otázka

Musí být článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (dále jen „ÚSD“) ve spojení s článkem 50 Listiny základních práv Evropské unie⁽¹⁾ vykládán v tom smyslu, že tyto právní normy brání vydání státního příslušníka třetí země, který není občanem Unie ve smyslu článku 20 SFEU, ze strany orgánů smluvního státu této úmluvy a členského státu EU do třetího státu, pokud dotyčná osoba již byla za tytéž činy, na které se vztahuje žádost o vydání, pravomocně odsouzena některým jiným členským státem Evropské unie a tento rozsudek byl vykonán a pokud by rozhodnutí zamítnout vydání této osoby do třetího státu bylo možné pouze s vědomím, že dojde k porušení dvoustranné smlouvy o vydávání uzavřené s tímto třetím státem?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2000, C 364, s. 1.

Žaloba podaná dne 5. července 2022 – Evropská komise v. Irsko

(Věc C-439/22)

(2022/C 326/20)

Jednací jazyk: angličtina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Evropská komise (zástupci: U. Małecka, L. Malferrari, E. Manhaeve, J. Samnadda, zmocněnci)

Žalovaný: Irsko